

מי הוא מי במשפחת קיסר

אשר קיסר, בן 16. הבכור במשפחת קיסר. אשי לומד בישיבה הקטנה שבקרבת הבית וגם ישן בה, אבל בכל זאת מצליח להשתתף בהרפתקאות העוברות על המשפחה.

ברכה קיסר, בת 13. לא קל להיות הבת הגדולה במשפחה גדולה שכזו, במיוחד כשחמש האחיות שבאות אחריך מפרסמות כל כך והן קטנות ממך רק בשנתיים! אבל ברכה בדרך-כלל מצליחה בהחלט לעמוד במשימה הזו, ולרוב גם בחייה. התחביבים שלה הם: קריאה, טפוח העציצים (ביחד עם אמא) וציור.

רבקה קיסר, בת 11. הגדולה בחמישיה והמנהיגה הבלתי-מכתרת שלהן, שמנסה לא פעם גם לשלט בהן. נגנית גיטרה מכשרת בעלת קול של זמיר.

זהבה קיסר, בת 11. גם עם אחד-עשר אחים ואחיות, מצליחה זהבה להשיג את שלה. ילדה מרשימה, זו שנבחרת תמיד לתפקידים ראשיים בהצגות, בדרך-כלל בעלת אפי נוח, אבל לפעמים יכולה להיות עקשנית מאוד. תחביביה הם: ציור, תפירה ורקמה.

דינה קיסר, בת 11. דינה היא אחראית, כשם שאחותה זהבה "מעופפת". היא שונאת אי-צדק ועומדת בכל מריבה לצדם של החלשים. תחביביה: קריאה ורקוד.

תקוה קיסר, בת 11. תקוה ענרת בעין אחת ובעלת ראיה חלשה מאוד בשניה, ובכל זאת היא עצמאית ביותר. היא אינה רואה כלל בחשך, ולמרות זאת, אינה מוכנה להשתמש במקל הנחיה לעוירים. היא חכמה

וּפְקָחִית מְאֹד, וְקוֹרֵאת סְפָרִים הַמְדַּפְסִים בְּשִׁיטַת בְּרִיל. בְּחִבְרַת זָרִים
הִיא בִּישָׁנִית וּסְגוּרָה, אֲבָל בְּבֵית, כָּלֵם מְצַפִּים לַעֲצוֹת שְׁלָה וְלַעֲדוּד שֶׁהִיא
יודעת לתת. תִּקְוָה כּוֹתֶבֶת שִׁירִים בְּזִמְנָה הַפְּנוּי.

יוֹכֶבֶד קִיסָר, בַּת 11. יוֹכִי הִיא הַצְעִירָה בַּחֲמִישִׁיה, וְכֵלָה כְּדוֹר מְרָץ
וּפְעִילוֹת. הִיא תְּמִיד מוֹכֶנֶה לְכָל הַרְפָּתָקָה, מְהִירָה לְכַעַס אֵד גַּם מְהִירָה
לְהִתְרַצוֹת. אוֹהֶבֶת תַּעֲלוּלִים בְּכָל לֶבֶה, אֵד מְמַעֲטֶת לְחֹשֶׁב עַל הַתּוֹצְאוֹת,
עַד שֶׁהִיא שְׁקוּעָה בָּהֶן עַד צֹאֵר. תַּחֲבִיבָהּ מִשְׁתַּנָּגִּים מִדֵּי חֹדֶשׁ בְּחֹדֶשׁ.

מוֹיֶשִׁי קִיסָר, בֶּן 9. הוּא הַגָּאוֹן שֶׁל הַמְשֻׁפָּחָה. אָבָא גָּאָה בּוֹ, וְאִמָּא
מְשֻׁתָּדֶלֶת לְהַתְמוּדָד אֹתוֹ. בְּמַצַּב הָרוּחַ הַמֵּתָאִים, הוּא מְסַגֵּל לִשְׁנֵי מֵאוֹת
מִשְׁנֵיּוֹת בַּעַל-פֶּה, וּכְשֶׁאֵין לוֹ חֶשֶׁק, הוּא מְסַגֵּל לְהַכְשִׁיל בְּמִבְחָן הַפְּשׁוּט
בְּיוֹתֵר בְּחֻשְׁבוֹן. מוֹיֶשִׁי אוֹסֵף מִטְבָּעוֹת וּמִמָּחָה בְּכָל עֵנֶן טְכָנִי.

חִזְקִי קִיסָר, בֶּן 8. יֶלֶד עֲלִיז וְחִיכּוֹ, אֵינוֹ מִתְעַנֵּן בְּמִיחָד בְּלִמּוּדִים, אֲבָל
הוּא טוֹב יָב כָּל כֶּךָ, שֶׁאֲפֹלוּ הַמּוֹרִים אֵינָם יְכוּלִים שְׁלֹא לֶאֱהָב אוֹתוֹ. אֵין
כְּמוֹהוּ בְּמִשְׁחָקֵי "שְׁבוּיִים".

דָּן (דָּנִי) קִיסָר, בֶּן 5. מְתוֹק מְדַבֵּשׁ, יֶלֶדוֹן עֲצָמָי וּבַעַל בְּטָחוֹן עֲצָמִי, שְׁלֹא
כָּל כֶּךָ אֲכַפֶּת לוֹ מֶה אַחֲרִים אוֹמְרִים עָלָיו.

שָׂרָה'לָה קִיסָר, בַּת 3. פְּעוּטָנַת חֲמוּדָנַת עִם נְטִיָּה מְסַכָּנַת לְלַכֵּת לְאִבּוּד.

רַחֵל אֶהוּבָה (אֶהוּבִי) קִיסָר, בַּת 9 חֲדָשִׁים. תִּילָקַת שְׂמִנְמִנָּת, שְׁכֶשֶׁמָּה כֵּן
הִיא – אֶהוּבָה עַל כָּלֵם וּמְחִיכֶת כָּל הַזְּמַן, וְלֹא פֶלֶא – הִרִי יֵשׁ לָהּ אֶרְבָּעָה
אָבוֹת וְשִׁבַּע אִמָּהוֹת (מְלֶבֶד אָבָא וְאִמָּא)!

פֶּרֶק ראשון

מִסְבוֹת וּמִתְנֻוֹת כָּפוֹל חֲמֵשׁ

"חֲמֵשׁ – זֶה כֹּה נִפְלָא,

חֲמֵשׁ – זֶה הַפִּתְעָה!

בְּאוֹתוֹ יוֹם נוֹלְדָנוּ

וְיַחַד גָּדְלָנוּ,

וְלִנְצַח נִשְׁאָר חֲמֵשׁ!"

"יוֹכִי, מָה אֵת שָׂרָה?"

יוֹכִי קִיסָר, שֶׁהִיְתָה שְׂרוּעָה עַל רִצְפַּת הַסֵּלוֹן שֶׁל מִשְׁפַּחַת קִיסָר, הִרִימָה אֶת רֹאשָׁהּ וְהִסִּיטָה בְּתַנוּעָה מְהִירָה אֶת שַׁעְרָהּ הַשָּׁחַר הַקָּצֵר מֵעֵינֶיהָ הַכְּהוֹת. "זֶה שִׁיר שֶׁחִבְּרָה שְׁלִי לַמָּדָה אוֹתִי, תִּיקִי," הִשִּׁיבָה, "אֲמָא שְׁלָה שְׁמָעָה אוֹתוֹ בְּאִיזוֹשְׁהִי הוֹפְעָה."

תִּקְוָה הִתְיַשְּׁבָה לְצִדָּהּ וַיִּשְׂרָה אֶת מִשְׁקַפֶּיהָ הָעֵבִים. "עַל מָה הַשִּׁיר הַזֶּה מְדַבֵּר?"

"הוּא מְדַבֵּר עַל שְׁלִישִׁיָּה," אָמְרָה יוֹכִי, "זֹאת אוֹמְרָת, בְּהֲצָגָה שָׂרָה אֶת הַשִּׁיר שְׁלִישִׁיָּה. חֲשַׁבְתִּי לְשִׁנוֹת אֶת הַמַּלְאִים, כְּדִי לְהִתְאַיֵּם אוֹתָן לַמִּשְׁפָּחָה שְׁלָנוּ," הִיא חִיכָה.

"לֹא נִרְאָה לִי שֶׁיְהִיָּה צָרָךְ בְּשָׁנוּיִים רְצִינָיִים," חִיכָה אֵלֶיהָ תִּקְוָה בַּחֲזָרָה, "תִּשְׁיָרִי אֶת הַהֶמְשֵׁךְ."

יוכי שָׁרָה אֶת הַשִּׁיר כְּשֶׁבָרַק בְּעֵינֶיהָ. הִיָּה זֶה בְּדִיוֹק מְסוּג הַשִּׁירִים שְׁאֵהָבָה – מִצַּחִיק וְשׁוֹבֵב. הִיא הִיָּתָה הַקִּטְנָה בְּיוֹתֵר מִבְּנוֹת הַחֲמִישִׁיָּה, וּבִעֲלֵת מֵאָגֶר מְרָץ בְּלִתי נִדְלָה. אֶל הַשִּׁיר הִתְלַווּ תְּנוּעוֹת וּפְרָצוּפִים מְלֵאֵי הִבָּעָה.

תִּקְוָה יִשְׁבָּה עַל הָרַצְפָּה לְצִדָּהּ, כְּשֶׁרָאָשָׁה נוֹטָה הַצִּדָּה, וְהַקְשִׁיבָה בְּדִמְמָה לַשִּׁיר. תְּנוּחַת הַיְשִׁיבָה שְׁלָה אֶפְשָׁרָה לָהּ לְהַצִּיץ מֵעֵבֶר לְכִתְפָּהּ שֶׁל יוֹכִי עַל הַדֶּף עִם מְלוֹת הַשִּׁיר, אָבֵל הִיא לֹא עֲשֵׂתָה זֹאת, מִכֵּיּוֹן שֶׁלֹּא יִכְלָה לְרָאוֹת אֶת הַכְּתוּב בַּדֶּף. הִיא הִיָּתָה עֹנֶרֶת בְּעֵין אַחַת וּבִעֲלֵת יִכְלָת רְאִיָּה מְגִבֶּלֶת מֵאֵד בְּעֵין הַשְּׂנִיָּה. אוּלָם בַּהִיוֹתָה חֲרוּצָה וְהַחֲלָטִית, לֹא נִתְּנָה לְמַגְבָּלוֹת הַזֶּה לְהַפְרִיעַ לָהּ בְּנִהוּל חַיִּי יוֹם יוֹם תִּקְיָנִים.

"נִחְמָד וּמִצַּחִיק," אָמְרָה תִּקְוָה כְּשֶׁסִּיְמָה יוֹכִי לַשִּׁיר, "אָבֵל אֶת לֹא חוֹשֶׁבֶת שֶׁיֵּשׁ בּוֹ חֲלָקִים לֹא כָּל כָּד... אָה... מִתְאַיִמִים?" הִיא נִסְתָּה לְנִסֵּחַ אֶת הַבְּקָרָת שְׁלָה בְּעֵדִינּוֹת, כְּדִי לֹא לִפְגֹּעַ בְּיוֹכִי. "כִּמוֹ, לְמַשָּׁל, הַקִּטְעַע עַל 'מְרִיבוֹת מְרִיבוֹת' / שְׁאָף פָּעַם לֹא פוֹסְקוֹתִי, אוֹ: 'נִמְאָס לָנוּ מִבְּדִיחוֹת' / שְׁאָנוּ כֹּה דוֹמִים / וְאֵין סוֹף לְנִסְיוֹנוֹת / לְהַבְדִּיל בֵּין הַפְּרָצוּפִים'."

"בְּדִיוֹק מִהִסָּבָה הַזֶּה אֲנִי רוֹצָה לְשַׁנּוֹת אֶת הַמְּלִים," הִסְבִּירָה יוֹכִי. "אַחֲרֵי שְׁנוּיִים קָלִים פֶּה וְשֵׁם וְשִׁבּוּץ מְלִים וּבִטּוּיִים מִתְאַיִמִים, יוֹכֵל הַשִּׁיר הַזֶּה לִהְיוֹת מֵעֵין הַמְּנוֹן שֶׁל מִשְׁפַּחַת קִיסָר."

"לִפְחוֹת הַמְּנוֹן שֶׁל חֲמִישִׁית בְּנוֹת קִיסָר," אָמְרָה תִּקְוָה. קוֹלוֹת נִשְׁמָעוּ מִן הַמִּסְדָּרוֹן. דִּינִי – עוֹד אַחַת מִבְּנוֹת הַחֲמִישִׁיָּה – נִכְנָסָה, כְּשֶׁהִיא נוֹשֶׂאת בְּזֵרוּעוֹתֶיהָ אֶת הַתִּינֻקָּת, רַחֵל אֶהוּבָה. חֲבֵרָתָה הַטּוֹבָה אִידִי בּוֹדֶנֶר הִתְלַוְתָה אֵלֶיהָ.

"אֶפְשָׁר לְהַצְטָרֵף אֵלַיְכֶן?" שְׁאָלָה דִּינִי בַּחֲיוּף. דִּינִי – עֲדִינָה וְנִימוֹסִית כִּמְעַט תִּמְכִּיד – הִיָּתָה הַמְּצַפּוֹן שֶׁל הַמִּשְׁפָּחָה.

"בְּשִׁמְחָה, בִּאֲנָה שֶׁבָּנָה כָּאֵן אֶתְנִי," נִעֲנְתָה לָהּ תִּקְוָה בְּרַחֵב לֵב. יוֹכִי חֲזָרָה אֶל הַשִּׁיר שְׁלָה. שְׁאָר הַבְּנוֹת הִחֲלוּ לְשׁוֹחַח בְּעֵרְנוֹת אוֹדוֹת הַמִּבְחָן הַגָּדוֹל בְּתוֹרָה שְׁנַעֲרָד בְּאוֹתוֹ בְּקָר. רַחֵל אֶהוּבָה יִשְׁבָּה עַל דִּינִי וְהִסְתַּכְּלָה בָּהּ.

בְּדִמְמָה. הִיא עָקְבָה אַחֲרֵי הַבָּנוֹת הַמְשֻׁחָחוֹת, מְנִיפֹת אֶת יְדֵיהֶן בְּהִתְלַהּבוֹת וְצוֹחֲקוֹת. גַּם הִיא נֹפֶפֶה בְּיָדֶיהָ וְאִמְרָה: "דְּ... דְּ... דְּ..." אָבֵל אֵף לֹא אַחַת הִבְחִינָה בְּכָדָה. הִיא נֹפֶפֶה שׁוֹב בְּיָדֶיהָ הַקְּטָנוֹת, וְלֵאחֲרֵי מִכּוֹן הַתְּגַלְגָּלָה מִמְּקוֹמָהּ וְעֹבְרָה בְּזִיזוֹת לְזַחֲלָה מֵהִירָה לְכוּוֹן הָעֶפְרוֹן שֶׁל יוֹכִי.

"לֹא, לֹא, רַחֵל אֱהוּבָה," הִזְהִירָה אוֹתָהּ יוֹכִי, חוֹטֶפֶת אֶת הָעֶפְרוֹן בְּרָגַע הָאַחֲרוֹן. הַתִּינִקֹת שֶׁל מִשְׁפַּחַת קִיסָר יֹשְׁבָה בְּמִקְוָמָהּ מְאֻכְזָבִת, שֹׁפֶתָה הַתְּחִתוֹנָה הַחֲלָה לָרַעַד, וְעֵינֶיהָ הַתְּמַלְאוֹ דְּמָעוֹת.

"עֲכָשׁוּ הִיא תִּבְכֶּה," הִבִּיטָה דִּינִי בְיוֹכִי בְּמִבְט מְאֻשִּׁים.

"לֹא נָכוֹן," הִשִּׁיבָה יוֹכִי. הִיא הִרִימָה אֶת הַתִּינִקֹת וְהִנִּיפָה אוֹתָהּ בְּאִוִיר, עַד שֶׁהַקְּטָנָה נִרְגָּעָה וְהַחֲלָה לָצָחֵק.

"הִיא מִתּוֹקָה כָּל כָּדָה!" קָרָאָה אִידִי, "בֵּת כַּמָּה הִיא?" שָׁאַלָה אֶת דִּינִי.
 "כַּמְעַט שָׁנָה," עָנְתָה יוֹכִי בְּמִקְוָמָהּ וְלִפְתָּע הִזְדַּקְפָּה: "כַּמְעַט שָׁנָה. עוֹד מְעַט יִהְיֶה לָּהּ יוֹם הַלְדָּתָה."
 "מִתִּי?" שָׁאַלָה אִידִי.

"יֵי, אֲנִי לֹא מְאֻמִּינָה! בְּשָׁבוֹעַ הֵבֵא!"

"אַתָּן מִתְכַּנְּנוֹת אֵיזוֹשָׁהִי מִסִּבָּה?"

שִׁלֵּשׁ הָאֲחִיוֹת הִבִּיטוּ זֶז בָּזוּ.

"אֲנִי לֹא יוֹדַעַת," הוֹדִתָה תִּקְוָה עַל הָאֲמֶת, "עֲדִין לֹא חֲשַׁבְנוּ עַל זֶה."
 "וְדַאי שֶׁנֶּעְרָד מִסִּבָּה!" קָרָאָה יוֹכִי, "אֵיךְ אֶפְשָׁר שְׁלֹא?" הִיא מְחַאֵה כַּפָּיִם בְּהִתְלַהּבוֹת. רַחֵל אֱהוּבָה, אֲשֶׁר יֹשְׁבָה עָלֶיהָ עֲדִין, חִקְתָה אוֹתָהּ בְּדִיקָנוֹת. הַבָּנוֹת פָּרְצוּ בְּצִחּוֹק.

"אוֹי, אֵת כְּזוֹ חֲמוּדָתָה," חִבְּקָה אוֹתָהּ יוֹכִי בְּחִזָּקָה, "בְּאֵנָה נִתְכַּנֵּן אֵת הַמִּסִּבָּה הַזֶּה עֲכָשׁוּ. דַּבֵּר רֵאשׁוֹן..."

"חֲפִי!" קָרָאָה דִּינִי וְקִפְצָה מִמְּקוֹמָהּ, "אֲנַחְנוּ לֹא יְכוּלוֹת לְתַכְנֵן שׁוּם דְּבָר בְּלִי כָּל הַשְּׂאָר," וְהִיא מֵהִרָה לְצֹאת מֵהַחֲדָר.

"תקראי רק לבנות!" קראה אחריה יוכי. היא נשכבה על גבה, נעצה מבטא בתקרה והמשיכה מהמקום שהפסיקה.

"דבר ראשון, אני חושבת שאנחנו..."

"יוכי!" עצרה אותה תקנה.

"הוי, באמת, כאלו שאנחנו לא יכולות לתכנן את המסבה הזו בעצמנו, הגנה יוכי על עצמה.

"היית שמחה לו השאירו אותך מחוץ לעניינים?"

"לא!" הודתה יוכי על האמת, "אבל לפעמים זה באמת מעצבן שצריך לעשות כל דבר עם כלם, והיא חזרה אל השיר שלה.

"הכל דומה אצלנו ואין כמעט הבדל,

ולפעמים נראה כי כל אחד הוא צל,

ההליכה דומה וגם הישיבה,

גם כשאוכלים, כשצוחקים, וגם בשעת דמעה."

"חזרתי!" קראה דיני קצרת נשימה כשנכנסה לחדר ובעקבותיה שתי

בנות החמישיה הנוספות – רבקה וזהבה, אחותן הגדולה ברכה ואמא קיסר.

רבקה מהרה למרפז החדר, ופנקס בידה. "איזה רעיון עצום!" התלהבה.

"עכשו נראה לי שאנחנו צריכות..." רבקה, הגדולה מבנות החמישיה, אהבה

להיות האחראית והמארגנת הראשית של כל פרויקט. על אף שלפעמים

הרגיזו הדבר את אחיותיה, הן היו חובות להודות בינן לבין עצמן, כי היא

מלאה היטב את התפקיד שבחרה לעצמה.

"חפיי!" אמרה יוכי, "מי מנה אותך להיות האחראית?"

"את בעצמך," זרקה לעברה רבקה בפשטות, משרבטת דבר מה בפנקסה.

יוכי טמנה את ראשה בין כפות ידיה. "אני יודעת, אני יודעת," אמרה

בקול עמום, "בכך שהרשיתי לך להוליד ראשונה! אבל לא שאלו אותי בכלל,

ולא היתה לי בררה."

"חמישיה זו לא דמוקרטיה," צינה תקנה.